

ud fra i mit Forslag. Det vil jeg anføre som Begrundelse af, at jeg henviste til det ærede Medlem som Hjemmelsmand. Naturligvis kan jeg tænke mig, at det ærede Medlem kunde have taget fejl, og i saa Fald vilde hele Resultatet af min Henviſning til det ærede Medlem være, at jeg er bleven ført ud i et Hængedynd af det ærede Medlem, uden at det havde gavnnet min Sag. Men, som sagt, det ærede Medlems Ord ere positive, og man vil erindre, at det ærede Medlem havde den Opgave at kritisere det socialdemokratiske Forslag; han paaviste, at dette vilde blive overordentlig dyrt, og jeg anerkender, at det ærede Medlem gjorde dette meget dygtigt og paa mange Punkter med min Tilslutning. Men naar det ærede Medlem gennem sin Kritik naaede til — maafte noget vel højt — at anslaa Omkostningerne ved det nævnte Forslag til 14 Millioner Kr., kan man ikke være i Tvivl om, at han, hvis han havde haft den Viden, at Invaliditetstilfældene vare langt talrigere end Dødsfaldene, vilde have anvendt denne Viden med Glæde, idet han derved vilde have bragt Omkostningerne op maafte til 2 eller 3 Gange 14 Millioner og saaledes endnu fuldstændigere have knust det Forslag, han vilde kritisere. Denne Betragtning er mig et stærkt Bevis paa, at det ærede Medlems Ord ikke hvile paa en Fortalelse. Og derfor siger jeg atter: Skulde det ærede Medlem paa en anden Spalte have udtalt sig i modsat Retning, vil jeg beklage det; thi det vil svække min Tiltro til det ærede Medlems Autoritet, som jeg ellers har anerkendt paa dette Omraade. — Men, som jeg før sagde, det ærede Medlems Ord kunde bero paa en Fejltagelse fra hans Side, og han kunde derved have ledet mig vild; men jeg tror dog ikke, han har gjort det. Jeg tror ikke, at Forstellen mellem Dødsfald og Invaliditetstilfælde er saa stor, som disse tyſte Tal kunne tyde paa. Jeg skal her til-lade mig at gøre en lille Bemærkning om disse tyſte Tal, idet jeg i øvrigt fastholder, hvad jeg før sagde, at det vil være frugtesløst at komme dybere ind paa at diskutere fremmed Statistik her. Det, jeg vil fremføre, er kun en Gentagelse af en Bemærkning, som jeg allerede gjorde i Fjor under Drøftelsen af disse Ting. Der var der Gang faldet i mine Hænder en Betænkning fra et Udvalg, som var nedsat af den tyſke Industri, og som havde til Opgave, at lægge til Rette Materialet for en Revision af den tyſke Ulykkesforsikring. Denne Betænkning fremhævede og anede — med stor Ret — over det ejendommelige Forhold, som gør sig gældende ved den tyſke Ulykkes-

forsikring, at en Mand kan blive tilkendt en Erstatning paa saa og saa mange Kroner om Ugen og dog arbejde, saaledes at han gennem sit Arbejde opnaar en Fortjeneste, der plus Erstatningen er større end den Løn, han tjente som rask og ufsadt Person. Sætter man, at Manden tjener 4 Kr. om Dagen, altsaa 24 Kr. om Ugen, som rask, men at han kommer til Skade og derefter opnaar 12 Kr. om Ugen i Understøttelse, saa kan det hælde, at han alligevel gaar paa Fabrikken og tjener f. Eks. $\frac{3}{4}$ af sin sædvanlige Løn, altsaa 18 Kr. ugentlig; han faar da derved 18 + 12, altsaa 30 Kr. i ugentlig Indtægt som Invalid, medens han kun kunde tjene 24 Kr. som ufsadt Mand. At dette Forhold paatales fra de industri-drivendes Side som i høj Grad skadeligt, kan ikke undre. Naar Forholdet er saaledes, er det nemlig menneſkeligt, at Arbejderne melde sig til Forsikringen med ubetydelige Skavanfer, der maafte faktisk ikke nedsette deres Arbejdsdygtighed; at der skal hengaa 13 Uger, inden Understøttelsen kan faas, ved jeg nok, men det kan naturligvis godt lade sig gøre at trække en Helbredelse ud, naar det frembyder saa væsentlige Fordele som her anført. Det er altsaa naturligt, at man trækker Helbreddelsen ud saa længe og bliver ved at gaa som Invalid saa længe som muligt. Men nu erkendte det ærede Medlem, at Dødsfaldene ved Ulykkestilfælde aftage, saaledes som jeg paaviste det fra Sverige, og at de svære Invaliditetstilfælde ikke tiltage, maafte snarere aftage; dem behøve vi altsaa ikke at være bange for; men det er netop de lettere Mellemtilfælde, der ere tiltagne. Nu mener jeg i den Anledning, som jeg i Fjor fremførte og her har gentaget, at have bidraget til at lette en Flig til Forstaelsen af, hvorfor Antallet af saadanne Invaliditetstilfælde er vokset saa overordentligt i Tyskland. Men det har været min Tanke, da jeg stillede mit Forslag, at man paa ingen Maade skal give en Mand større Erstatning end det, der svarer til den faktiske Nedgang i hans Arbejdssevne; kan han saaledes tjene 13 af 24 Kr., bør han ikke kunne faa mere end 6 Kr. ugentlig og maafte ikke saa meget. Jeg vil under eventuelle Forhandlinger gaa ind paa alle Bestemmelser, der kunne sigte til at indrette det saaledes, at det er absolut ubeløst, at man paa den anførte Maade kan tjene Penge ved at være Invalid; thi dette er jo ingenlunde Meningen med en Ulykkesforsikring. Jeg vilde endogfaa anse det for forfarligt at indrette denne saaledes, at man gennem den ikke en Gang kunde opnaa en sund Mand's fulde Indtægt, saa-